



Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

Estimats amics de l'Abadia de Sant Josep,

TRES de març de 1953. El metge Lluís Garcia Andrade, de Madrid, atén en la seva consulta una nena de dos anys i mig, Maria Victòria Guzmán Gascó, afectada d'una infecció i agreujada amb trastorns de meningitis. Sovint pateix convulsions que duren entre cinc i deu minuts, amb rigidesa de mans i cames. El diagnòstic no dona peu a cap esperança: es tracta d'una meningitis tuberculosa. Malgrat un tractament rigorós, l'estat de la Maria Victòria empitjora, fins al punt que el 8 de març sembla morta: ulls enfonsats, nas afilat, respiració imperceptible, cos fred com el marbre i ja sense reaccions.

Aleshores, algú diu que s'hauria pogut salvar la nena si hom l'hagués encomanat al pare Rubio. La mare, pensant que per a Déu res és impossible, demana una relíquia del sacerdot. Agafa la filla amb els seus braços i, passant-li la relíquia per tot el cos, prega així: «Pare Rubio, faci tot el que pugui». Demana que, si torna a la vida que sigui amb perfecta salut. Segons els metges, en el cas improbable que sobrevisqués, la nena es quedaria cega i disminuïda mentalment. Al cap d'una estona, davant la sorpresa general, la Maria Victòria obre els ulls i, encara en els braços de la seva mare diu: «Mamà, posa'm les sabates noves i anem a passejar». El 10 de març, duen Maria Victòria a la consulta del Dr. Andrade. Una anàlisi de sang posa de manifest que els símptomes, que quatre dies abans havien revelat un diagnòstic tan alarmant, han desaparegut. «És un veritable miracle del pare Rubio, declara el metge. No se'n vagi de Madrid sense passar per casa dels jesuïtes per a contar-ho tot al pare Cuadrado» (vicepostulador per a la beatificació del pare Rubio).

Inexplicable

Aquest fet, és estudiat pels doctors Bosch Marín, membre de l'Acadèmia de medicina, i Torres Gost, director de l'Hospital de malalties infeccioses. Amb dos anys i mig, aquesta nena guarida miraculosament no pot ser una neuròtica, ni una impostora. A més, les anàlisis revelen que ha patit una infecció orgànica aguda, de la qual s'ha guarit sobtadament i sense la més mínima seqüela psíquica. Els metges de la comissió mèdica de la Congregació per a les causes dels sants reconeixen, el 27 de juny de 1984, que la curació va ser «instantània, completa i permanent, sense tenir cap explicació natural». Aquest miracle va servir per a la beatificació del pare Rubio.

Abans d'una beatificació o canonització d'un servent de Déu l'Església espera que es produeixi un miracle i que pugui ser atribuït a la seva intercessió. Avui dia es tenen en compte essencialment miracles de curació física. Són set els criteris que permeten jutjar si una curació és miraculosa o no: 1/ La malaltia o la invalidesa ha de ser greu i, en opinió de metges competents incurable o, almenys, extremadament difícil de guarir. 2/ El malalt no ha d'ésser prop de guarir-se ni amb una crisi que, generalment, precedeix la curació. 3/ Que els auxilis mèdics no hagin estat emprats encara o, si ho han estat, no deuen haver produït efecte. 4/ La curació ha d'haver estat instantània. 5/ Ha de ser completa, és a dir, ha d'afectar la totalitat de la malaltia i sense deixar seqüeles greus. 6/ A la curació no ha hagut de precedir cap període de millora o de restabliment. 7/ La curació ha de ser estable i duradora, sense recaiguda ni reincidència. Quan es compleixen tots aquests requisits i no queda cap possibilitat d'explicar la curació per mitjans naturals, llavors el miracle pot ser acceptat.

Un miracle és un fet sensible i evident que va contra les lleis constants i conegudes de la naturalesa, i que no és possible sense una especial intervenció de Déu. Per què Déu fa miracles? En primer lloc per a afermar la fe. El llibre dels Fets dels Apòstols manifesta que els miracles consoliden la fe dels fidels i produeixen conversions: *Per mitjà dels apòstols es feien molts senyals i prodigis entre el poble. Tots els creients es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó, però ningú no gosava unir-se a ells, encara que el poble en feia grans elogis; i un nombre cada vegada més gran d'homes i dones es convertien a la fe en El Senyor* (5, 12-14). Sant Agustí diu que la finalitat principal dels miracles és la d'establir la fe (*La ciutat de Déu*, 1, 22).

Els miracles poden també manifestar la santedat d'una persona a la que Déu vol posar com a exemple.

En el cas d'una beatificació, l'Església exigeix un miracle per a confirmar el judici previ que ha emès sobre la pràctica heroica de les virtuts del candidat.

Llargos moments amb MARIA

Qui és el pare Rubio? Josep Maria Rubio neix a Andalusia, el 22 de juliol de 1864. Els seus pares, agricultors i molt bons cristians, resen cada nit el Rosari en família. El *Déu vos salve MARIA* és una pregària que ve del cel. «Els cristians, ens deia el servent de Déu Joan Pau II, aprenen a resar aquesta oració amb la família des de molt joves, rebent-la com un preciós do que cal conservar durant tota la vida. Aquesta mateixa pregària, repetida una i altra vegada en el Rosari, permet que molts fidels puguin entrar en oració contemplativa dels misteris evangèlics i romandre a vegades llargs moments en contacte íntim amb la Mare de JESÚS... Demanen a la Mare del Senyor que els acompanyi i els protegeixi en el camí de la vida quotidiana» (15 de novembre de 1995). De fet, la intercessió de MARIA produeix abundants fruits de santedat, i desperta moltes vocacions.

Josep Maria assisteix amb freqüència a l'església des de molt petit, i quan la troba tancada demana la clau al sagristà per a poder resar davant el Sant Sagrament. Es manifesta en ell, d'aquesta manera, un gran esperit sobrenatural. És molt afectuós amb els de casa –amb els dotze germans i germanes, sis dels quals moriran molt joves– i estudiós a l'escola. Després dels seus estudis de filosofia i de teologia al seminari de Granada, Josep Maria és ordenat sacerdot l'any 1887. Nomenat vicari i després rector, es dedica alhora durant tretze anys a l'ofici de capellà de les religioses bernatines. En l'apostolat sacerdotal, es dedica als malalts i als pobres, als quals instrueix en la fe. «Donava gust escoltar-lo», dirà un testimoni. Amb un llenguatge senzill, sense afectació, és Déu mateix qui parla per ell... Al confessor, ofereix una direcció espiritual exigent. Amb tot, els qui recorren a ell li són fidels, encara que la seva direcció exigeix que abandonin les costums pecaminoses. Aconseguix que els seus penitents es comprometin a fer els Exercicis Espirituals de sant Ignasi, i els submergeix en l'ambient sobrenatural, ensenyant-los a conversar amb Déu en la meditació i en l'oració, a fer l'examen de consciència, a suportar, per amor a Déu, les dificultats de la vida.

La Guàrdia "d'honor" i les "Maries"

L'any 1905, el seu pare passa d'aquest món a l'eternitat. I a partir d'aquest dolorós esdeveniment, el quadragenari mossèn Josep Maria es veu amb més llibertat per ingressar als jesuïtes, cosa que havia desitjat des del temps d'estança al seminari, però els seus pares l'hi ho havien prohibit. Així doncs, l'any 1906 pot realitzar el

seu desig. Al noviciat dels jesuïtes, el pare Rubio es lliura amb fervor a l'oració i a la penitència. Escriu el següent: «Tot em ve de Déu i tot ha de retornar a Ell. Per això el meu cor ha d'estimar el meu dolç Senyor JESÚS, el meu bé, el meu repòs, el meu consol, la meva riquesa. I en el cel, un dia, el meu goig i la meva glòria eterna».

Se li assignen diversos ministeris. El Congrés Eucarístic Internacional de Madrid, l'any 1911, produeix en els cristians una renovació de la pràctica religiosa i dels actes de pietat envers la Sagrada Eucaristia. Entre altres coses se li confia al pare Rubio la «Guàrdia d'honor del Sagrat Cor», que reuneix els seus membres per als oficis religiosos els primers divendres de mes (amb l'Hora Santa al vespre), els primers diumenges de mes, per la col·lecta mensual, durant la novena de la festivitat del Sagrat Cor i en els actes caritatius. El pare Rubio manifesta amb tot això la seva gran qualitat d'organitzador. Cal afegir una altra obra: la de "les Maries del Sagrari". Es tracta de proveir amb "Maries" adoradores, els solitaris Sagraris abandonats en moltes parròquies. El pare vol que les "Maries", representin les santes dones que es trobaven al Calvari, al peu de la creu de JESÚS, i que abandonin la vida mundana: novel·les, modes, balls, ensenyant-les a viure de les virtuts sobrenaturals de la fe, l'esperança i la caritat.

Les Hores Santes organitzades pel pare Rubio tenen un gran èxit i susciten profundes transformacions espirituals. L'adoració del Santíssim Sagrament és, en efecte, un exercici summament profitós per les ànimes. Crist JESÚS que va morir, va ressuscitar, que és a la dreta de Déu, intercedeix per nosaltres, és present de moltes maneres en la seva Església, però sobretot baix les espècies eucarístiques (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1373). En el Santíssim Sagrament de l'Eucaristia hi són « presents veritablement, realment i substancialment el Cos i la Sang juntament amb l'ànima i la divinitat de nostre Senyor Jesucrist, i, per tant, Crist sencer » (*Catecisme*, núm. 1374).

L'Església Catòlica ha rendit i segueix rendint un culte d'adoració al sagrament de l'Eucaristia, fins i tot fora de la celebració de la Missa. I ho fa conservant, amb la més gran de les veneracions, les hòsties consagrades, presentant-les amb solemnitat als fidels perquè adorin a Crist present, i duent-les en processó. «L'Església i el món tenen una gran necessitat del culte eucarístic. JESÚS ens espera en aquest sagrament de l'amor. No escatimem temps per a anar a trobar-lo en l'adoració, en la contemplació plena de fe i disposats a reparar les faltes greus i delictes del món. Què no cessi mai la nostra adoració» (Joan Pau II, cf. *Compendi de Sa Santedat Benet XVI*, núm. 286).

Una senzillesa captivadora

El fruit dels sermons del pare Rubio és tal que fins i tot sorprèn a sacerdots i jesuïtes; les multituds s'apropen per escoltar-lo. «Penetrava en els cors com la fulla d'una navalla», es dirà d'ell més tard. No obstant això, humanament parlant, el pare Rubio és un predicador sense massa eloqüència, i no hi ha res d'extraordinari en la seva doctrina, ni en el seu estil o en la seva paraula. S'expressa amb una senzillesa quasi ingènua, com en una conversa privada, compartint amb les ànimes la seva profunda vida interior. Un dia, parlant per exemple de l'obligació de reparar les faltes, deia el següent: «Benvolguts germans, per ventura hi ha una forma millor de reparar-les? Compliu amb el vostre deure. Vosaltres, pares de família, compliu amb la vostra bella missió. Vosaltres, esposes que m'esteu escoltant, compliu cadascuna a la perfecció el vostre deure en la vocació que us ha donat el Cor Diví. El compliment del deure exigeix sacrifici». I, amb aquest llenguatge senzill i accessible a tots, no dubta en afirmar que faltaria greument al seu deure d'estat i refusar el sacrifici, és seguir el camí de l'infern; llavors resulta necessària una conversió sincera per a tornar al camí del cel.

En els seus sermons, el pare Rubio repeteix sempre el mateix, i les ànimes es deixen envair pel penediment i l'amor. Els parla dels últims moments de la vida de l'home: la mort, el judici final, del cel i de l'infern. Avui dia «es parla molt poc d'aquestes “darreries”, deia el Papa Pau VI. El Concili Vaticà II recorda les solemnes veritats escatològiques que ens interessin, fins i tot la terrible veritat d'un possible càstig etern que anomenem infern, del que Jesucrist en parla sense reticències» (Audiència del 8 de setembre de 1971). El mateix Papa deia també: «Un dels principis fonamentals de la vida cristiana és el de tenir sempre present el fi escatològic futur i etern. Sí, hi ha realment alguna cosa de la que hem de témer. Escoltem la profètica veu de sant Pau: *Treballeu amb temor i respecte per obtenir la vostra salvació* (Fl. 2, 12). La gravetat i la incertesa del nostre fi ha estat sempre matèria abundant de meditació i una font d'energia per la moral, així com per la santedat de la vida cristiana» (28 d'abril de 1971).

Amb motiu, del dia 2 de novembre de 1983 (dia dedicat a pregar pels difunts), el servent de Déu Joan Pau II deia: «Les reflexions que ens suggereix la commemoració dels difunts ens fan penetrar en el gran tema dels últims moments del home: mort, judici final, infern i paradís. És la perspectiva que hem de tenir sempre davant els ulls, és el secret per a que la vida tingui ple sentit i es desenvolupi cada dia amb la força de l'esperança. Hem de meditar amb freqüència sobre les “darreries” i comprendrem molt millor el significat de la vida». Els sants van creure, en totes les èpoques, en l'ensenyament de l'Església sobre l'últim fi, inclosa l'existència

de l'infern, dogma difícil d'admetre per les mentalitats modernes, més obertes a les aparences i als sentiments que no pas a la llum de la fe. El beat Frederic Ozanam escrivia el següent: «Alguns contemporanis no poden suportar el dogma de l'eternitat de les penes de l'infern, ho troben inhumà; però, ¿poden tal volta dir que actualment estimen més la humanitat i que tenen una consciència més precisa del que és just i injust que la que tenien sant Agustí i sant Tomàs, sant Francesc d'Assís i sant Francesc de Sales? No és que aquests contemporanis estimin més la humanitat, sinó que tenen un sentiment menys intens de la gravetat del pecat i de la justícia de Déu». Al mateix temps que ensenya aquestes veritats de salvació, el pare Rubio no deixa d'exhortar els seus oïdors a fi que dipositin llur confiança en Déu, recordant-los-hi que Ell ha posat a disposició de tothom, abundants mitjans sobrenaturals per poder guanyar el cel: l'oració, la penitència, freqüència dels sagraments, el perdó de les ofenses, etc. El seu mètode, basat en la confiança en el poder de la gràcia, esvaeix els temors pusil·lànimes. Un dia, tot predicant als barris populars de Entrevías i Vallecas, li demanen encaridament que parli de qüestions socials sense dir ni una sola paraula sobre la confessió. Malgrat tot, el jesuïta aborda únicament aquest tema i, només acabar, tots els homes, sense excepció, s'agenollen al terra i demanen la confessió.

Sota una escala

Recolzant-se en les següents frases del profeta Isaïes: *apreneu a fer el bé, busqueu la justícia, detureu l'opressor, defenseu l'orfe, pledegeu a favor de la viuda. Veniu i després veurem qui té raó* (1, 17-18), i en les del profeta Daniel: *Salva't dels teus pecats, fent bones obres i practicant la misericòrdia* (4, 24), el pare Rubio recomana la pràctica de les bones obres i la cura dels pobres. Ell mateix en dóna exemple d'això, i cada dia rep cartes demanant ajut. Ha de trobar asil per a uns ancians, dots per a futures religioses, treball per a uns aturats, a més de recomanar algunes dones per fer d'assistents, regularitzar matrimonis, resoldre litigis, aconseguir almoines per a captaires, visitar esguerrats, etc. Com sigui que no pot atendre-ho tot, demana l'ajuda als laics. «Al locutori, on esperava mantenir amb ell una conversa espiritual, -explica una de les seves penitents- em va dir moltes vegades amb gran delicadesa: d'això ja en parlarem demà. Vol ajudar-me, ara, en una obra de caritat? Sota una escala, a tal número de tal carrer, hi ha una pobra tuberculosa. Ajudi-la! És una ànima molt estimada de JESÚS. Es troba molt angoixada».

Al pare Rubio li agrada entronitzar el Sagrat Cor (és a dir, situar una de les seves imatges en un lloc d'honor) —va arribar a fer 10.000 entronitzacions en 18 anys— i no solament als palaus i a les escoles, sinó també en els més pobres tuguris. Ho fa, per exemple, en una vaqueria, mentre l'amo dorm a l'estable, col·locant una

imatge del Sagrat Cor damunt la menjadora dels animals. Arriba a fundar i a dirigir quatre conferències de sant Vicenç de Paül. Es dedica molt als malalts, i diu que això ajuda els qui tenen l'ànima en mal estat, a interessar-se més per la salvació i, en general, les persones poc simpàtiques. Quan passeja amb un company, ambdós resen el Rosari i l'acaben amb una oració dins d'una església.

En certa ocasió, una dona, ja d'edat, li diu: «Vingui aquesta tarda a confessar un moribund», i li dóna l'adreça. Quan el pare Rubio truca a la porta, li obre un jove que estava tocant el piano. El religiós pronuncia el nom del "malalt", i l'home diu: «Sóc jo. – Perdoni, m'havien dit que hi havia un moribund». L'home es posa a riure, i convida el visitant, que ha pujat tres pisos, a descansar una mica. Així que el pare entra veu una fotografia, i reconeix l'anciana que, al matí, li havia dit que es dirigís allí: «És la meva mare; fa molt que va morir. – Sí, però aquesta és la dona que m'ha donat el seu nom i la seva adreça, i que m'ha dit que anés a confessar a un moribund. Espera un moment, diu l'home, i confessa'm». L'endemà al matí, el músic era mort, al llit.

El pare Rubio va als suburbis allunyats de la capital on, rosegats per la misèria i l'enveja, hi viuen els més pobres de la ciutat, i on els drapaires viuen damunt de les immundícies. Vol evangelitzar aquesta gent, però una sotana no és benvista en aquests barris. No hi ha Missa, ni tan sols un lloc on celebrar-la, i ningú en sent necessitat, com tampoc sent necessitat d'una escola catòlica. Amb l'ajuda d'un company jesuïta, el pare Rubio arriba a comprar un terreny per construir-hi una església i dues escoles, enmig dels drapaires.

Ple de confusió

Degut a totes aquestes obres, el pare Rubio manté una intensa vida espiritual. L'any 1917, Déu permet que passi per dures proves interiors i per crisis d'escrúpols, a

Al ser proclamat Beat el pare Josep Maria Rubio, el 6 d'octubre de 1985, el Papa Joan Pau II el presenta com un "veritable altre Crist". Divuit anys més tard, al matí del diumenge 4 de maig de 2003, el mateix Papa el va canonitzar. Això fou amb ocasió de la seva cinquena i darrera visita a Espanya. Nosaltres demanem també que, amb l'ajuda de la Santíssima Verge i de Sant JOSEP, en aquest mes que li és consagrat, puguem arribar a ser uns perfectes deixebles del Salvador. Els monjos resem per vostè i per tots els seus éssers benvolguts, vius i difunts.

Dom Antoine Marie, o.s.b.

Si és la primera vegada que vostè rep aquesta carta espiritual i vol seguir rebent-la, envii'ns les seves dades completes. Li agrairíem també que ens enviés adreces de persones que podrien llegir la nostra carta amb profit.

Ajudes :

- Xecs ordinaris a nom de 'Abbaye St. Joseph de Clairval'
- Per mitjà del seu propi Banc, ingressos en el nostre compte:
Abbaye St. Joseph de Clairval C.C.C. 2104 - Of.: 3335 - D.C.: 07 - N°: 9113949609 (Caixa Duero).
- Targeta de crèdit (Visa, CB, Mastercard) consulti la nostra pàgina web: <http://www.clairval.com/>